

(Piper), at det var med en vis Glæde, man hilste Fremkomsten i dette høje Ting af disse Lovforslag. Men denne Glæde forvandles nærmest til Sorg ved et mere grundigt Studium af Lovforslagenes Indhold, desto mere, jo mere man bliver klar over, hvor meget der mangler i, at Lovforslagene ere i Stand til at naa de Formaal, de tilsigte. Og Sorgen bliver til dyb Bekymring, naar man sammenholder disse Mangler med forskellige Udtalelser fra Mænd, som sikkert ville faa den afgørende Magt over, hvorledes den endelige Ordning bliver — Udtalelser, som ikke tyde paa stor Oplagthed til Imødekommen med Hensyn til Rettelser af de Fejl, der ere saa store, at de nødvendigvis maa rettes. Blandt disse Udtalelser skal jeg kun dvæle en lille Smule længere ved en Udtalelse af den højtærede Forsvarsminister her i Forgiaars.

Den højtærede Ministers Udtalelser var jo dæmpede og imødekommende, urbane i Formen, som man er vant til det. Men hvad Indholdet angaar, havde den Udtalelse, som jeg sigter til, lidt ondt ved at forliges med almindelig god parlamentarisk Ret, nemlig den, at man neppe kunde gennemføre nogen anden Ordning i det andet Ting. Den højtærede Minister har tidligere stærkt betonet, at det gælder om at bøje Villierne mod hinanden, men det er en mærkelig Maade at bøje Villierne mod hinanden paa, naar Resultatet bliver, at den ene Villie staar stift og stejlt og sætter sin Krig igennem, og den anden Villie har at modtage, hvad der bydes, eller at give Afkald paa alt. Jeg haaber derfor ikke, at Udtalelsen er saa stærkt ment, som den er udtrykt.

Jeg skal nu tillade mig paa min Gruppes Vegne at gøre Forslagene til Genstand for en udelukkende saglig Betragtning, idet jeg alene fra et sagligt Synspunkt søger at udrede de Punkter, som man nærer stor Betænkelse ved at gaa ind paa.

Jeg vil ingenlunde skjule eller nægte, at det er ret betydelige Fordele, der bydes ved disse Forslag, og hvis det stod til mig fra et sagligt Synspunkt at træffe Afgørelsen, naar man spurgte, om man i det hele kunde modtage eller skulde afvise den foreliggende Overenskomst, vilde jeg mene, at det slet ikke kunde gaa an at afvise den paa Spørgsmaalet, om de Fordele, der blev budte, var for smaa; hvor Talen er om noget mere eller mindre, der er Principperne ikke fremme. Men Ulykken er, at der ikke alene er Fordele, der er

ogsaa Mangler; der er ikke alene Fremskridt fra den nuværende Ordning, der er ogsaa Tilbageskridt. Og saa kommer den store Vanskelighed, naar man skal afveje Fremskridtene mod Tilbageskridtene. Den endelige Dom over, hvorvidt det nye bliver bedre end det gamle, kan kun fældes ud fra det Synspunkt, om det nye alt i alt byder en større Betyggelse for, at Neutraliteten respekteres, en større Betyggelse for, at vi kunne forsvare os, hvis Neutraliteten skulde blive krænket, eventuelt afvise en Neutralitetskrænkelse, eller en mindre Betyggelse end den Ordning, man i Øjeblikket har.

For ikke at trætte det høje Ting mere end nødvendigt skal jeg i denne Omgang indskrænke mig til at tale om de to første og største Lovforslag, nemlig Lovforslagene om Hærens Ordning og om Befæstningsanlæg. Og jeg skal afholde mig fra alle Detailler og kun drøfte selve de Principper, der ere de afgørende for de enkelte Spørgsmaal, der ere behandlet i Lovforslagene.

Det er da særlig i to Retninger, Ankerne maa gaa. For det første træffer man ofte paa en daarlig beregnet og forfejlet Sparsommelighed. Jeg er ingenlunde den Mand, der vil klage over Sparsommelighed, tværtimod, vi ere fra vor Side ganske enige om, at der skal udvises den størst mulige Sparsommelighed. Men en Sparsommelighed, der udvises paa en fejl Maade, kan ofte føre til det modsatte af det, den tilsigter. Den Slags Fejl udmunde alle sammen i, at der bliver mindre Mangler tilbage, eller kun er Tale om mindre Forbedringer end ønskeligt, men ville som Regel ikke blive dræbende for Lovforslagenes Værdi. — Den anden Mangel, som man træffer hist og her, er, at Bestemmelser ere opbyggede paa urigtige Principper, og den er mere graverende. Fejlagtig Anvendelse af Sparsommelighed kan i og for sig være farlig nok, men den vil i Regelen ikke gøre det hele umuligt. Paa dette Punkt skal jeg ikke gaa meget i Detailler. Der er en lang Række af Ændringer, jeg kunde ønske at fremsætte og maaske fremsætter senere, hvis der bliver Lejlighed dertil, men i Hovedsagen gruppere de fleste sig om to Punkter. Det ene er Tjenestetidens Nedsættelse og det andet Formindskelsen af Befalingsmændenes Antal, i alt Fald paa visse, meget vanskelige, Steder. Begge disse Mangler fremkalde den samme Fejl ved Organisation; begge bidrage til at forringe Hærens Manøvredygtighed. Nu kan man gerne sige, at naar